

Als je honderd procent kiest voor vergroening, kun je niet tegelijkertijd kiezen voor de laagste prijs

Anders

Ik hoor het misschien niet te zeggen – en mijn moeder zou het er helemaal niet mee eens zijn –, maar er staat een leuk interview met Wim van Ginkel in deze uitgave van Stad + Groen. Zij zou vinden dat je dat niet mag zeggen van een interview dat je zelf geschreven hebt. Ondanks dat: Van Ginkel levert een haarscherpe analyse van de groene sector, waarbij hij een zwaar kritische toon – ik noem het ergens ‘mopperig’ – combineert met een zeer optimistisch toekomstbeeld van de sector. Kritisch is Van Ginkel over de manier waarop zaken zijn georganiseerd op bestuurlijk gebied en rondom aanbesteden.

De gemeente is dan niet meer heer en meester over dit domein, maar moet zeggenschap delen met andere stakeholders

Van Ginkel constateert veel lippendienst aan ‘de Groene Stad’, wat resulteert – of verzandt – in een angstcultuur. Dat geldt ook voor aanbesteden. Als je honderd procent kiest voor vergroening, kun je niet tegelijkertijd kiezen voor de laagste prijs. Aan het vakmanschap en de passie in de sector ligt het niet. Daarbij is groen volgens Van Ginkel weer hip aan het worden. Dan bedoelt hij niet dat we op een Instagram-achtige manier kamerplantjes voor het venster willen, maar dat groen en de groene sector een interessant alternatief beginnen te worden voor jonge mensen aan het begin van hun carrière. Dat zijn de mensen die het uiteindelijk gaan maken en die met nieuwe ideeën en concepten komen.

Van Ginkel baseert zijn optimisme vooral op wat hij de onderstroom van de maatschappelijke ontwikkelingen noemt. Er zijn weliswaar tal van bestuurlijke en aanbestedingstechnische obstakels waardoor zaken niet zo snel gaan als zou moeten, maar de onderstroom, of noem het urgentie, zorgt ervoor dat de ontwikkelingen uiteindelijk wel de goede kant op zullen gaan. Van Ginkel waarschuwt daarbij dat alles anders wordt. De lezers van dit bad hebben gemeen dat ze allemaal in de openbare ruimte werken. Van Ginkel vonnist dit min of meer als een concept uit het verleden. Groen krijgt in de toekomst te maken met nieuwe vormen van eigenaarschap. De gemeente is dan niet langer heer en meester over dit domein, maar moet zeggenschap delen met andere stakeholders. Een voorbeeld daarvan is de individuele burger, waarvan we al weten dat die veel kritischer is geworden, maar die ook echt aan het stuur komt te zitten. En door de trend naar groene gebouwen gebeurt er nog iets anders: de beheerders daarvan verwachten voor hun gebouw geen obligate perkjes meer, omdat hun gebouw eigenlijk één groot perk is, in sommige gevallen zelfs inclusief bomen.

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur